

Neděle už nebyla tak kňouravá. A to i proto, že jsme mohli být víc venku a taky proto, že jsem Tali uvařila maliníkovéj čaj.

My jsme totiž nedávno maliny zrušili a já tím pádem neměla z čeho jí to uvařit. Ale pak jsem šla na kompost a tam jsem objevila jednu statečnou rostlinku a tak jsem jí hnedle využila. Udělala jsem čaj, osladila ho medem a nabídla milé matce k požití. A plus jí taky nabídla řádné vyžití.

Počasí dovolilo, takže jsme si mohli zařadit s talířema. Ani jsem netušila, když jsem jí kdysi nazvala docentkou Talířovou, že to pak bude nomen omen ☐ . I když to tak zpočátku nevypadalo, tak nakonec se zadařilo a talíř miluje. Ještě jsem nezkoušela, zdaliž víc než žužlobalonek, ale miluje ho velice. Když talíře vytáhnu - ehm, občas si ho dokonce vytáhne sama ze stolku na zápraží, kam je ukládám ☐ - vždycky ho nadšeně popadne a děsně důležitě si ho nese na louku. Přišla konečně na to, že s talířem má trojí zábavičku.

Když s ním mrsknu o zem roller, může za ním letět, až si haxny málem přerazí a to jí ba.

Když ho hodím do vzduchu, může vyskočit jak blecha a v tom vzduchu ho drapnout. A to jí ba.

Když ho přinese a narve mi ho do ruky, můžem se přetahovat a to jí taky ba.

Tak moc jí to ba, že mi pak sama KONEČNĚ!! ten talíř vnucuje. A když se chystám hodit ho do vzduchu, sedí!! a řve jak prokopnutá. Což pochopitelně není ideální - a já taky nezačnu dělat nic, dokud nesklapne, ale je to známka toho, že moc chce a o to jsem se snažila. Největší radost ovšem mám z toho, co začala dělat nedávno a o čem jsem tu už psala, že si hrdě talíř nese sama od sebe domů- tedy na zahradu a tam si s ním lehne a dělá důležitou, páč má taky veledůležitou věc, svůj vlastní majetek.

S Rumouškem nám to do vzduchu, tak aby to i ve vzduchu chytil, moc nejde, to umím jen s Tali. Ale jinak talíř taky miluje. To od něj se Tali naučila si ho vzít ze stolku a přijít s tím, že půjdem házet. Rumouš je děsnej stíhač, takže i preferuje to, že za talířem letí do dálky, ať už letí vzduchem při zemi a nebo roluje. Z jara tahle zábava chytá ještě další rozměr, protože..... stín ☐ . Ano i létající talíř dělá stíny, takže v tuhle dobu hodíte a ten jouda

zrzavej nemá šanci talíř chytit, protože pronásleduje stín ☐ . No a přetahovačky pochopitelně miluje taky. Když se zadaří, že oba se svým talířem doběhnou najednou, mám doslova plný ruce práce, protože udržet v každý ruce talíř, za kterej škube zběsilej čoklid je nad lidský síly. Zvláště, když je ten talíř naprosto odporně oslizlej.

Když už pak zase bylo teplo, zklidnila jsem zábavu hledáním krabiček a aportováním s hledáním lištičky. Někdy si říkám, že mě to baví úplně stejně jako ty dva. Teď je to ještě vyšperkovaný tím, že vidím zájem i ze strany Tali. Která ho dřív projevila tak jedině proto, aby se mohla dostat ze zahrady ☐ . Jakmile se ocitla za brankou, tadááá, kašlu na to a jedu si po svým. Stopka, nestopka - valim to dopředu, třeba se mi podaří se utrhnout ☐ . Teď sedí a zadnice jí nadskakuje nedočkavostí, aby taky mohla už jít. Musím jí teda vyseknout pochvalu, že na to jaký je to pako a šílenec, tak ty střídačky se naučila moc hezky. Dokonce, dokonce tuhle to bylo naopak a Rumíček se urval a běžel místo ní, syčák jeden malej.

Poté, co jsme zalezli zpátky na zahradu a já se pustila do zahradničení, mi Tali výborně asistovala, protože jí šlo skvěle překážet a motat se a když si konečně někde lehla, páč už z toho překážení byla unavená, převzal to za ní snaživě Rumíček, kterej kolem mě kašpařil, kradl mi prázdný květináče a nebo opět chodil hrabošit do pytle s plevelem. Což se výborně hodí, když třeba vylejzáte ze zvýšenýho záhonu, vopocení s bolavejma zádama a on vám pod nohy přirachotí s tím pytlem. A nebo ho naopak odrachotí někam do kšá a vy nemáte ten plevel kam házet, protože pytel je půl kiláku od vás. A když i náhodou ten pytel máte poblíž, tak zase, jak po něm furt stepuje, tak místo, aby byl pytel otevřený a vy to tam mohli pohodlně házet, splácne ho a házej si to třeba přes plot ☐ .

V jednu chvíli se Tali dala do hlídání. Pak se její štěkot změnil a já věděla, že se k nám blíží Emička a její pánici. Vypustila jsem nadšeně stepující ohařiska a sledovala, jak letí ty dvě žízňivý čáry vpřed. Stejně jako minule tam doběhli oba dva, a oba taky návštěvu na cestě poctivě přivítali. A pak se zase oba dořítili zpátky za mnou na louku, kam už mezitím doběhla Emča. Budu se opakovat, ano vím, ale prostě pro mě je to úžasný, že se takhle normálně chová. Tak jak se chová prostě běžně pes a nezneužije toho k nějaký svojí náhradní činnosti. Nekalý ☐ . A vy si můžete jen tak stát a povídat si a sem tam jen zkontrolovat, kde kterej pes je, zavolat ho a on přijde. Pokud se nerube v nějaký děěšivý honičce. Teď poslední dobou se to nějak otočilo a jak to bývalo spíš holčičí sólo, tak teď se Eminka - k Rumíčkově veelický radosti - věnuje spíš jemu. A nebo se řežou a rubou všichni

tři. Jak jinak - moc ráda se na to dívám. Jen člověk musí dávat pozor, aby v tom zadívání nepřišel k úrazu, páč oni si teda pozor rozhodně nedávají a sejmou vám třeba koleno jedna dvě. Když pak všichni tři odcházeli, šli jsme je kousek doprovodit a pak stačilo říct, že jdeme domů a šlo se. Taky taková běžná věc, ne? ☐

To už bylo pozdní odpoledne a nastal čas zalejvání. Naznal Rumiček a šel se chopit hadice ☐ ☐ . No, a zkažte mu tu radost, když si o ní takhle pěkně řekne. Vzhledem k suchu s tou vodou zpravidla šetříme a já mu ty vodní hrátky s hadicí nahrazuju tím, že blbneme s konví (supr posilovačka s tou velkou konví, když s ní škubete do vzduchu, abyste vodu vystřelili do výšky ☐), ale občas prostě musím. A tak i dneska. Aspoň v tom suchu zaleju trávník, odůvodnila jsem si to. Jako vždycky Tali stála opodála a zhuseně koukala a nechápala. Zato Rumouš lítal jak urvanej, metal ve vzduchu kozelce, chytal proud, nechával si při lapání vody udělat výplach nejen dutiny ústní, ale přímo i svých útrob, až byl mokrej jako houbička. A pochopitelně - šťastnej jako blecha. Nezavřít do chalupy, tak jí vytopí , kdyby tam vběhnul, jak byl nasáklej vodou ☐ ☐ . Příjemně osvěžen mi pak dělal doprovodný vozidlo, když jsem šla zalívat doopravdy a poctivě se mnou odchodil všechny ty cesty k barelu a k záhonům. A že se u nás člověk projde ☐ .

No! A pak už přišel čas večere a to zase poznáte podle toho, že psi se pořád ometají kolem vás, abyste nááááhodou nezapomněli, že je máte a oni čirou nááááhodou díky tomu nezemřeli na vyhladovění ☐ . Jakmile se najedli popadla je rubací nálada a to v tenhle moment nerada vidím. Tudíž jsem jim to rozstřelila a tak si šli radši lehnout na gauč. Páč do Prahé se jelo až ráno.